

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **HARINO, s.r.o.**
sídlem U Jankovky 2/190, 150 00 Praha 5
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2017, č. j. ČOI 76703/17/O100/2200/17/
Ber/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2017, č. j. ČOI

76703/17/O100/2200/17/Ber/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 9. 3. 2017, č. j. ČOI 36031/17/2200. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci pro porušení právních povinností uvedených v § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“), kterého se dopustil tím, že dne 2. 7. 2016 v provozovně „restaurace Sakura“, Zeyerova 1, Karlova Vary, kde podniká, nesplnil povinnost prodávat výrobky zakoupené do kontrolní konzumace ve správné míře, a to Cinzano Bianco ve správné míře 0,1 l, když ve skutečnosti bylo prodáno 0,096 l, tj. o 4 ml, resp. 4 % méně, což ve finančním vyjádření představuje částku 2 Kč v neprospěch spotřebitele, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona, a pro porušení právních povinností uvedených v § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil tím, že dne 13. 7. 2016 v provozovně „restaurace Sakura, kde podniká, nesplnil povinnost umožnit spotřebiteli překontrolovat si správnost hmotnosti pokrmu zakoupeného do kontrolní konzumace, a to Tatarák o deklarované hmotnosti 150 g, když v provozovně nebylo k dispozici úředně ověřené měřidlo, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona, uložena podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele úhrnná pokuta ve výši 3 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že nebyl řádně a bez pochybností zjištěn skutkový stav, došlo k nepřípustné selekci důkazů, věc byla nesprávně právně posouzena, námitky žalobce vznášené od počátku (včetně odvolacích námitek) byly vypořádány jen nedostatečně a formálně, a že šlo o šikanu.
3. Žalobce v žalobě vznášel obsáhlé námitky proti průběhu obou kontrol ve dnech 2. 7. a 13. 7. 2016, jakož i proti sepsaným protokolům o kontrolách. Upozorňoval na neuvedení skutečnosti, že u lihovin Metaxa a Jack Daniels bylo dne 2. 7. 2016 personálem restaurace podáno kontrolorům ČOI větší množství, což nepochybně svědčilo o tom, že zde nebyl přítomen žádný úmysl k poškození spotřebitele. Kromě toho Cinzano je sladký nápoj, který po přelití z odměrky do skleničky zčásti ulpí na stěnách odměrky. To však kontrolory nezajímalo.
4. V době, kdy restaurace „praskala ve švech“, inspektoři ČOI blokovali celý stůl po dobu 3 hodiny a 40 minut. Až po 19.30 hodin byli inspektoři ochotni se přesunout na jiné místo, což ale v této chvíli a po takové době již bylo prakticky bezpředmětné. Tento jejich postup při kontrole byl dle žalobce šikanózní a nepřiměřený – vedl ke způsobení větší újmy v chodu restaurace, nežli bylo nezbytně nutné k dosažení účelu kontroly.
5. Před skončením kontroly ve 20.40 hodin, která (vzhledem k rozsahu kontrolovaných skutečností) trvala po zcela nepřiměřenou, excesivní dobu, si pracovníci ČOI vyžádali vrácení částky 216 Kč, kterou údajně zaplatili obsluze za konzumaci (a kterou ve skutečnosti vůbec nezaplatili).
6. Pokud bylo správním orgánem řešeno údajné poškození spotřebitele o 4 ml nápoje v částce 2 Kč, pak bylo dle žalobce paradoxem, že nebyl řešen podvod pracovníků ČOI, kteří poškodili žalobce na majetku v částce 216 Kč, kterou si při skončení kontroly nechali vrátit, ačkoliv nic ve skutečnosti nezaplatili. Kromě svědků o tom, že konzumace ve skutečnosti nebyla zaplacená, svědčil nejen záznam z kamer v restauraci, ale i samotný

protokol o kontrole, ve kterém bylo na straně 2 uvedeno: „Po vystavení dokladu o zakoupení se inspektoři prokázali služebními průkazy...“, aniž by v protokolu bylo uvedeno cokoli o tom, že by došlo k zaplacení konzumace. Ze strany pracovníků ČOI tak došlo v průběhu kontroly dne 2. 7. 2016 k podvodnému jednání, tj. ke zneužití pravomoci úřední osoby.

7. Ačkoliv již v námitkách proti kontrolnímu zjištění a průběhu kontroly dne 2. 7. 2016, které byly prvostupňovým správním orgánem zamítnuty, byly tyto skutečnosti namítány a byli označeni svědci, správní orgán nikoho ze svědků nikdy nevyslechl. Správní orgán prováděl dokazování selektivním, jednostranným, účelovým způsobem. Inspektory podezřelé z podvodu nevyslechl jako svědky (po zákonném poučení a při ústním jednání v přítomnosti žalobce, s umožněním žalobci klást otázky svědkům), ale vycházel jen z písemných vyjádření. V žádném případě nemůže být ani řeči o kontradiktornosti proběhlého řízení, neboť došlo k porušení práva žalobce na výslech svědků za rovnocenných podmínek podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato vada nebyla zhojena ani v odvolacím řízení a byla žalovaným bagatelizována.
8. Správní orgán poté zaslal žalobci tzv. „vyřízení stížnosti“ (kterou bez provedení jakýchkoli důkazů, uvedených shora, označil za „nedůvodnou“), ačkoliv žalobce žádnou stížnost v režimu § 175 správního řádu vůbec nepodal (byly podány jen námitky proti kontrolnímu zjištění a proti průběhu kontroly), a dále se podvodným jednáním pracovníků ČOI nezabýval. Žalovaný pak v rozhodnutí odkázal žalobce, aby případně podal trestní oznámení, a dále se tím nezabýval.
9. Žalobce dále v žalobě vznesl námitky proti kontrolám provedeným dne 13. 7. 2016. Kontrola provedená ve spodní části restaurace (grilu) podle něj nebyla provedena korektním způsobem (číslo protokolu 221607130016401).
10. Součástí kontrolní objednávky byl mj. tatarský biftek, který byl v jídelním lístku v důsledku chyby grafika při vytváření jídelního lístku uveden s hmotností 150 g, ačkoliv všechny nabízené pokrmy jsou prodávány jako porce, a nikoliv na hmotnost. Následnou kontrolou (převážením) bylo pracovníky ČOI zjištěno, že hmotnost prodaného pokrmu je 192 gramů. Přesto bylo do protokolu o kontrole zcela účelově zapsáno pouze to, že hmotnost pokrmu „nebylo možné ověřit“ pro absenci úředně ověřené váhy, ačkoliv i přesto, že váha nebyla úředně ověřena, toto ověření hmotnosti na ní proběhlo s výsledkem, že hmotnost prodaného pokrmu byla 192 gramů, tedy vyšší, nežli uvedená na jídelním lístku.
11. Takový způsob protokolace kontrolních zjištění byl tendenční a ryze účelový, a zcela zjevně svědčil o potřebě pracovníků ČOI nalézt při kontrole nedostatky za každou cenu, a to i za cenu potlačení některých kontrolních zjištění, ze kterých byla do protokolu účelově uvedena jen některá, zatímco jiná byla potlačena. Nejednalo se tedy o běžnou kontrolu, ale o šikanu. To se potvrdilo následně při sepisování protokolu o kontrole, kdy pracovníci ČOI nahlas prohlásili, že „se sami diví, že je šéf posílá na kontrolu do té samé restaurace po 11 dnech, a že to je nejspíš proto, že na jejich kolegy při minulé kontrole byli zlí“.
12. Pokud pracovníci ČOI ani nezastírali zjevně šikanózní důvod kontroly (provedené mimo běžný a předem stanovený plán kontrol) a sami při ní zmiňovali předchozí kontrolu provedenou kontroverzním způsobem dne 2. 7. 2016, pak se nejednalo o Ústavou aprobovaný výkon státní moci, ale o korupční jednání – zneužití úřední pravomoci k vydírání a zastrahování podnikatelského subjektu, a to zjevně se záměrem zastráhit žalobce

a odradit jej od dalších právních kroků v souvislosti se šikanózně provedenou předchozí kontrolou dne 2. 7. 2016. Vyvinít pracovníky ČOI z odpovědnosti nemůže ani skutečnost, pokud takto postupovali na pokyn nadřízeného pracovníka (neboť splnění takového pokynu měli odmítnout). Ačkoliv již v námitkách proti kontrolnímu zjištění a proti průběhu kontroly dne 13. 7. 2016 byly žalobcem tyto skutečnosti namítány, nebylo námitkám vyhověno (tak jako v případě první kontroly). Šikanózní postup pracovníků ČOI při kontrole nebyl přezkoumán a zohledněn ani poté v odvolacím řízení.

13. Žalobce v souvislosti s šikanózními kontrolami a nestandardním způsobem, jakým byly provedeny, poukazoval na limity výkonu veřejné moci, jak byly vyjádřeny např. v nálezech Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08 ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008 a sp. zn. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010.
14. Nedostatečný, jednostranný (a nepřezkoumatelný) způsob dokazování zvolil správní orgán nejenom stran průběhu kontrol, ale i pokud jde o kontrolní zjištění, o která v napadeném rozhodnutí opíral svoje závěry o naplnění skutkové podstaty správních deliktů v obou případech. Z porovnání prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí bylo přitom zřejmé, že žalovaný prakticky pouze opsal závěry prvostupňového orgánu a konkrétní námitky žalobce vůči způsobu, jakým ten dospěl ke skutkovým zjištěním, vyřídil jen ryze formálním a nikoliv věcným způsobem (který by odpovídal jejich závažnosti).
15. U obou kontrol záleželo pouze na kontrolorech ČOI, co do protokolu na místě kontroly zapíší a co nezapíší (co si z jídelního lístku vyfotografují a co nikoliv), aniž by vedoucí zaměstnanec žalobce přítomný kontrole (jako kontrolovaná osoba) měl právo a mohl ihned na místě účinně namítat, že protokol je neúplný, že neodpovídá skutečnosti, a žádat ihned na místě jeho doplnění.
16. V případě první kontroly (2. 7. 2016) byla zcela neznámá metodika provedení kontroly, neboť v protokolu o kontrole č. 221607020251302 nebyl vůbec nijak popsán postup inspektorů při přeměřování množství nápoje. Závěry kontroly byly proto nepřezkoumatelné. Pokud byl tento postup při kontrole částečně uveden teprve v příkazu o uložení pokuty a poté v rozhodnutí, pak nebylo zřejmé, z čeho tento popis vycházel, když nebyl popsán v protokolu o pokutě. Správní orgán tedy vycházel z mimoprocesních zjištění, která nelze ověřit, neboť postup při vlastní kontrole a její výsledek nelze zpětně přezkoumat.
17. V případě této první kontroly se navíc inspektoři ČOI ani nedotázali, zda restaurace chce nahradit (zaplatit) cenu podaných nápojů, o tomto právu při kontrole nikoho nepoučili, a vyžádali si zpět částku 216 Kč, kterou ve skutečnosti za útratu vůbec nezaplatili.
18. V případě druhé kontroly (13. 7. 2016) závěr správního orgánu zcela opomíjel, že všechny nabízené pokrmy jsou prodávány jako porce, a nikoliv na hmotnost, což je skutečnost, která byla na jídelním lístku ke všem prodávaným pokrmům souhrnně vyznačena (a poznámka o hmotnosti 150 g u jediného pokrmu „Tatarák“ zůstala v jídelním lístku uvedena jen v důsledku chyby grafika). Inspektoři ČOI si však účelově pořídili (a do protokolu o kontrole zařadili) pouze fotodokumentaci této jedné položky jídelního lístku, nikoliv již poznámky vyznačené v jídelním lístku souhrnně ke všem pokrmům. Důkazem o tom byl (celý) jídelní lístek (a nikoliv pouze jeho jedna položka). Ani tento důkaz označený žalobcem v průběhu správního řízení proveden nebyl.
19. Pokrmy lze prodávat na porce, aniž by v jídelním lístku byla deklarována hmotnost, a

v takovém případě není co kontrolovat (z hlediska dodržení hmotnosti pokrmu). Proto tím, že v provozovně nebylo k dispozici úředně ověřené měřidlo, nemohl být spotřebitel zkrácen v možnosti překontrolovat si správnost hmotnosti pokrmu. Tudíž ke spáchání správního deliktu nedošlo.

20. V žádném případě pak nedošlo ke spáchání správního deliktu, právně kvalifikovaného podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Podstatou takového deliktu je nesplnění povinnosti poctivého prodeje výrobků, zatímco použití úředně neověřeného měřidla, pokud ověření podléhá, nebo měřidla neodpovídajícího zvláštním právním předpisům, technickým normám, jiným technickým předpisům, případně schválenému typu, je jednáním, za které se kontrolované osobě ukládá pokuta podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci [tedy nikoliv podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele].
21. Nepřezkoumatelný, vadný a nezákonný byl i postup při určování výše uložené sankce (pokuty) za oba delikty. Podle odůvodnění rozhodnutí byla uložena pokuta 3 000 Kč jako úhrnná sankce za dvě jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a to podle absorpční zásady, tj. podle trestní sazby za nejzávažnější projednávaný správní delikt, kterým je nedodržení deklarované míry podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kdy ke správnímu deliktu spočívajícímu v neumožnění ověření údajů o hmotnosti prodaných pokrmů správní orgán přihlédl podle této zásady jako k přitěžující okolnosti. To je však v rozporu s tím, že podle protokolu o kontrole navrhli inspektoři ČOI na místě pokutu ve výši 1 000 Kč (ve formě příkazu podle § 150 odst. 5 správního řádu). Přitom ve vyřízení námitek žalobce proti kontrolním zjištěním ředitel krajského inspektorátu uvedl, že závažnost tohoto porušení povinnosti byla řádně vyhodnocena (již) na místě. Bylo proto zřejmé, že správní orgán oproti pokutě, kterou chtěl uložit na místě ve výši 1 000 Kč, pokutu v dalším řízení fakticky zvýšil.
22. Tento postup vnímal žalobce jako další šikanu a „potrestání“ za to, že se odvážil nesouhlasit s uložením pokuty na místě a vznést proti postupu inspektorů při kontrole a proti kontrolním zjištěním námitky. Právo na kontradiktorní, spravedlivé řízení v případě „trestního obvinění“ je právem základním, zaručeným čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod každému. Proto pokud účastník řízení na tomto právu trvá, nemůže se to odrazit ve zvýšení (zprísňení) později uložené sankce v konečném rozhodnutí.
23. Správní orgán tak podle žalobce zneužil správního uvážení o výši uložené sankce k „potrestání“ žalobce za to, že uplatňoval svá práva a chtěl se bránit proti svévoli a šikaně ze strany kontrolorů ČOI.
24. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a pokud tomuto návrhu nevyhoví, aby soud rozhodl o upuštění od uloženého trestu – pokuty nebo o jejím snížení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

25. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření uvedla, že si žalobkyně ve většině námitek (shodných s odvolacími) stěžovala na šikanózní průběh kontroly ze strany inspektorů a upozorňovala na údajné způsobení majetkové újmy vrácením částky za kontrolní konzumaci, která ovšem nebyla předtím uhrazena. Obsahově se dle žalované jednalo o stížnosti na nevhodné chování úředních osob a proti postupu správního orgánu ve smyslu § 175 odst. 1 správního řádu, a takto byly také samostatně řešeny. O vyřízení

stížnosti správním orgánem prvního stupně byla žalobkyně informována přípisem ze dne 22. 9. 2016, č. j. ČOI 122759/16/2200, o výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem pak přípisem ze dne 7. 11. 2017, č. j. ČOI 145058/17/O100. Skutečnosti tvrzené žalobkyní nebylo možno řešit v rámci řízení o uložení sankce za při kontrole zjištěná porušení zákona. Kromě stížnosti dle § 175 správního řádu měla žalobkyně možnost se např. domáhat náhrady škody soukromoprávní žalobou, případně podat podnět Policii ČR atd.

26. Pokud šlo o podání většího množství lihovin Metaxa a Jack Daniels, tvrzení žalobkyně nijak nevyvrátilo fakt, že nápoje Cinzano bylo kontrolním pracovníkům podáno menší množství, než bylo deklarováno a účtováno. Dle žalobkyně tato skutečnost svědčila o tom, že se předmětného deliktu nedopustila úmyslně, ačkoliv taková skutečnost jí v posuzovaném případě nikdy k tíži přičítána nebyla. Žalobkyně odpovídala za spáchání obou správních deliktů v režimu objektivní odpovědnosti, tedy bez ohledu na míru zavinění. Žalovaná dále uvedla, že pro kontrolu dodržení deklarovaného a účtovaného nápoje bylo (v případě nápoje Cinzano) rozhodné, jaké množství bylo naservírováno a následně účtováno spotřebiteli, nikoliv jaké množství nápoje mohlo být v odměrce při přípravě nápoje.
27. Ohledně námitek, že hmotnost u pokrmu tatarský biftek byla v jídelním lístku uvedena omylem chybou grafika, bylo dle žalované podstatné, že tato hmotnost byla v jídelním lístku uvedena, tedy byla deklarována a žalobkyně byla povinna spotřebitelům umožnit překontrolování servírovaného množství pokrmu na úředně ověřeném měřidle. Této povinnosti nebylo možné se zprostit ani tvrzením, že na jiném místě jídelního lístku mělo být uvedeno, že nabízené pokrmy jsou prodávány jako porce, ne jako hmotnost. Je relativně obvyklé, že někteří prodávající nedeklarují určité množství u všech nabízených pokrmů, nýbrž jen u některých (často např. u steaků či právě tatarského bifteku), kde se spotřebitelé více než u jiných pokrmů zajímají, jaké množství výrobku za nabídkovou cenu dostanou. Spotřebitel, který vidí deklarovanou hmotnost u tatarského bifteku, tak nemá důvod se domnívat, že by tam takový údaj mohl být uveden omylem.
28. Pokud měřidlo (váha) nemá platné úřední ověření, ačkoliv se jedná o měřidlo stanovené pro svůj význam v obchodním styku, nelze hodnoty jím naměřené považovat za relevantní. Pokud není k dispozici úředně ověřené měřidlo, nelze ověřit, a tedy ani konstatovat, zda deklarované množství bylo dodrženo, či nikoliv.
29. Žalobkyní citované nálezy Ústavního soudu se dle žalované týkaly případů zcela odlišných od případu žalobkyně. Pokud by žalovaná měla na svou kontrolní činnost aplikovat závěry, ke kterým žalobkyně dospěla při interpretaci nálezů, mohla by provádět kontrolu pouze v případech, kdy by měla důvodné podezření, že dochází k porušování příslušných právních předpisů. Takový postup by ovšem byl v rozporu s vymezením činnosti žalované obsaženým především v ust. § 2 a § 2a zákona o České obchodní inspekci. Úkolem žalované je především výkon preventivních kontrol zaměřených na dodržování jí kontrolovaných povinností ze strany kontrolovaných subjektů, a to zejména v oblasti ochrany spotřebitele. Žalovaná nemůže při své činnosti spoléhat pouze na stížnosti, oznámení a podněty občanů, nýbrž musí být sama aktivní a provádět rutinní kontroly, jako tomu bylo v případě kontrol provedených v posuzovaném případě.
30. Pokud šlo o námitek žalobkyně, že v protokolu o kontrole ze dne 2. 7. 2016 nebyl podrobně popsán postup přeměřování množství nápoje, žalovaná zastávala názor, že s ohledem na skutečnost, že tomuto úkonu byl přítomen prokurista žalobkyně, tedy viděl, jak inspektoři množství nápoje přeměřují, byl popis zjištění v protokolu o kontrole

dostatečný. Správní orgán prvního stupně pak v prvostupňovém rozhodnutí žalobkyni na základě jejích námitek objasnil, že k měření chybějícího množství se používá kalibrovaná pipeta.

31. K námitce, že jednání spočívající v absenci úředně ověřeného měřidla na provozovně, pomocí kterého by si mohl spotřebitel ověřit správnost deklarovaného množství výrobku, nelze klasifikovat jako porušení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, žalovaná citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 As 261/2015-25. Na jeho základě uzavřela, že k nesprávné právní kvalifikaci předmětného protiprávního jednání v posuzovaném případě nedošlo.
32. K výši pokuty žalovaná přisvědčila žalobci, že prvoinstančním rozhodnutím byla uložena pokuta úhrnná dle zásady absorpční v řízení vedeném pro spáchání dvou správních deliktů, zjištěných při kontrole dne 2. 7. 2016 a dne 13. 7. 2016. Návrh na uložení pokuty příkazem na místě dne 2. 7. 2016 nezohledňoval a z logiky věci ani nemohl zohledňovat, že se žalobkyně dopustila správního deliktu rovněž dne 13. 7. 2016, rozhodnutí vydané ve společném správním řízení však již ano. Nejednalo se tedy o šikanu ze strany správního orgánu.

IV.

Posouzení věci soudem

33. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
34. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

35. Žaloba není důvodná.
36. Soud úvodem předesílá, že formulace žalobních bodů v žalobě se z valné většiny shoduje s argumentací, kterou žalobce uplatnil v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Na obsah odvolacích námitek reagovala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž v této souvislosti soud konstatuje, že žalovaná tak učinila precizním způsobem, když podrobně a pečlivě uvedla logické důvody, jež vyvrátily jednotlivá tvrzení žalobce obsažená v odvolání. Žalované tedy nebylo třeba cokoli vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“].
37. Soud zdůrazňuje, že převážná část žaloby popisuje údajné chování inspektorů při kontrolách dne 2. 7. 2016 a 13. 7. 2016. Tato tvrzení však nevypovídají nic o zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť v žalobě žalobce nijak nepopsal, jak by

mohlo mít tvrzené jednání inspektorů (nezaplacení úhrady, neprofesionální vystupování apod.) vliv na správnost skutkových závěrů (chybějící úředně ověřené měřidlo, nalévání nápojů v nesprávné míře), o které je opřen výrok o spáchání přestupku. Žalovaná zcela správně uvedla, že pro řešení případných poklesků kontrolorů proti zásadám slušného chování poskytuje právní řád jiné právní prostředky jako například stížnosti na nevhodné chování úředních osob a proti postupu správního orgánu ve smyslu § 175 odst. 1 správního řádu. Obdobný závěr platí i ve vztahu k námitce žalobce, jíž zpochybňuje samotnou zákonnost konání kontrol. Soud má za to, že konání preventivních kontrol zaměřených na dodržování povinností ze strany kontrolovaných subjektů v oblasti ochrany spotřebitele je zcela v souladu s vymezením pravomoci žalované v zákoně o České obchodní inspekci. Žalobcem odkazované nálezy Ústavního soudu proto na projednávanou věc nijak nedopadají.

38. Nedůvodnými shledal soud i námitky týkající se neprovedení žalobcem navrženého výsledku svědků R. Z., J. M., M. M. a J. J.. Daný výsledek měl sloužit k prokázání tvrzení žalobce, že „konzumace (kontrolorů pozn. soudu) *ve skutečnosti nebyla zaplacená*.“ Toto tvrzení, k němuž byly výsledky navrženy, se však zcela míjí s předmětem projednávané věci (odpovědnosti žalobce za správní delikt) a nijak nezpochybňuje obsah listinných důkazů (protokolů o kontrole), v nichž jsou popsána pochybení, za které byl žalobce postižen. Podle § 52 správního řádu „*účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“ Z citovaného ustanovení vyplývá, že není povinností správního orgánu provést všechny účastníkem navržené důkazy, avšak pouze tehdy, pokud provedení těchto důkazů nebude potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud však některé z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. S ohledem na skutečnost, že žalobce navrhoval provést výsledek svědků k otázce, která nijak nesouvisí s projednávanou věcí, žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uzavřela, že „*skutkový stav považuje za dostatečně zjištěný a předmětné důkazy navíc ani nejsou navrhovány za účelem prokázání skutečností, které by měly vliv na posouzení, zda se společnost vytýkaného protiprávního jednání dopustila, či nikoliv, případně na posouzení závažnosti protiprávního jednání.*“
39. Žádný vztah k odpovědnosti žalobce za správní delikt nemá ani jeho tvrzení týkající se skutečnosti, že v rámci kontroly bylo kontrolorům podáno větší množství lihovin Metaxa a Jack Daniel, než jaké si objednali – soud znovu opakuje, že žalobce byl postižen za zcela jiný skutek spočívající v prodeji nápoje Cinzano Bianco v menším množství (konkrétně o 4 ml), než jaké spotřebiteli deklaroval. Jestliže žalobce v této souvislosti namítá, že daný rozdíl je způsobený tím, že část nápoje ulpěla v odměrce, ze které nápoj do skleničky přelával, pak lze ve shodě s žalovaným uvést, že žalobce je odpovědný za výsledný stav, tj. prodávat výrobky ve správné míře, musí tedy při prodeji výrobků volit takový způsob jejich podávání, které případné ztráty eliminuje. S žalobcem lze jistě souhlasit v tom směru, že vytýkané pochybení nedosahuje vysoké závažnosti, tako skutečnost však nemá vliv na samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu, musí být správním orgánem zohledněna při ukládání sankce (k tomu viz níže). Ani námitka žalobce, že protokol o kontrole ze dne 2. 7. 2016 neobsahuje metodiku měření objemu nápoje Cinzano, není důvodná. Je třeba si uvědomit, že neuvedení způsobu měření do protokolu o kontrole nijak neovlivňuje zákonnost průběhu kontroly za situace, v níž byl zástupce žalobce u měření osobně přítomen, nic proti němu nenamítal, a zároveň žalobce v podané žalobě samotný výsledek měření, tj. prodej nápoje v menším množství, nijak nezpochybňuje.
40. Žalovaná správně reagovala i námitku zpochybňující odpovědnost žalobce za druhý

skutek, který spočívá v nesplnění povinnosti umožnit spotřebiteli překontrolovat si správnost hmotnosti pokrmu. Platí totiž, že pokud žalobce sice měřidlem disponuje, ale dané zařízení nemá platné úřední ověření, jsou naměřené hodnoty irrelevantní a nelze určit, zda deklarované množství bylo dodrženo, či nikoliv. Jestliže v případě pokrmu „tatarák“ žalobce uvádí, že uvedení hmotnosti u daného pokrmu je grafickou chybou vzniklou při tvorbě jídelního lístku, pak se opět nejedná o tvrzení, které by bylo způsobitelné ovlivnit vznik odpovědnosti za správní delikt, naopak sám žalobce činí nesporným, že hmotnost byla u daného pokrmu vskutku uvedena.

41. Pokud jde o námitku opírající se o tvrzení, že jednání spočívající v absenci úředně ověřeného měřidla v provozovně neporušuje § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož platí, že *„prodávající je povinen prodávat výrobky ve správné hmotnosti, míře nebo množství a umožnit spotřebiteli překontrolovat si správnost těchto údajů“*, pak žalobce opomíjí, že se k této otázce již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 As 261/2015-25, v němž uzavřel, že *„právo spotřebitele provést kontrolu správnosti hmotnosti, míry nebo množství výrobků podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v sobě zahrnuje i právo provést takovou kontrolu za použití měřidla prodávajícího, pokud je jeho povinností mít jej v místě prodeje k dispozici.“*
42. Žalobce v žalobě správně uvádí, že pokuta byla uložena jako úhrnná. Úhrnná pokuta představuje zvláštní způsob trestání mnohosti protiprávní činnosti téhož pachatele. Je proto naprosto logické, že za situace, v níž je pokuta ukládána za dva sbíhající skutky, bude její výměra vyšší než v případě, kdy by se pachatel dopustil toliko skutku jednoho. Není proto možné vnímat postup správního orgánů při zrušení příkazu ukládacího pokutu za jeden skutek ve výši 1.000 Kč a následném uložení souhrnné pokuty ve výši 3.000 Kč za dva skutky jako šikanu žalobce, ale jako správnou aplikaci zásad správního trestání. V této souvislosti soud doplňuje, že žalobce se mylí, pokud považuje úvahy správních orgánů stran výše pokuty za nepřezkoumatelné. Soud má naopak za to, že v projednávané věci správní orgány uložily sankci v zákonem stanoveném rozpětí, přesvědčivým způsobem podrobně odůvodnily, jaká hlediska zohlednily při ukládání sankce, a to včetně úvah při hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností, jedná se tak o sankci přiměřenou poměrům žalobce a okolnostem jeho jednání.
43. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

44. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

45. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 1. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu